

РЕШЕНИЕ

№ 9663

гр. София, 24.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3357** по описа за **2024** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно - процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба подадена от Общинска служба по земеделие – „З.“, чрез адвокат П. срещу Решение № 21483 от 30.12.2023 г. на СРС, ГО, 118 с-в по гр. д. № 20917/2023 г., с което е отменено Решение № 10182/21.01.2022г. на ОСЗ „З.“, с което е отказано възстановяване правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници за имот – нива от 0,940 дка, находяща се в строителните граници на Д. в местността Драгалевско, част от имот № 645, кад. л. №3,5,6 от кадастрален план, изработен 1939 г., съответстваща на части от ПИ с идентификатори 68134.905.735, 68134.905.736 и 68134.905.737 по КККР на [населено място], отредени за УПИ V-735, 736.737, кв. 36 от действащия кадастрален и регулационен план на м. „В. ВЕЦ С.“ на наследниците на М. И. С., бивш жител на [населено място].

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение като неправилно, поради нарушение на материалния и процесуалния закон и необоснованост. Счита, че безспорно е било установено, че от страна на наследниците на М. С. не е подавано заявление в срока по чл. 11, ал. 2 от ЗСПЗЗ. Сочи, че при постановяване на решението

си ОСЗ – „З.“ е взела в предвид всички събрани в административното производство доказателства, поради което постановеното решение е валиден административен акт. В заключение счита, че след като по делото не е установено, че документите са изгубени или унищожени, то несъмнено и декларацията не може да бъде ползвана като доказателство. Претендира присъждане на разноските по делото на всички инстанции. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Касаторът, ОСЗ „З.“ чрез адвокат С., поддържа касационната жалба и моли за отмяна на решението на СРС по съображенията подробно посочени в касационната жалба. Претендира присъждане на разноските по делото. По делото е постъпил отговор, в който са изложени съображения за неоснователност на касационната жалба. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът по жалбата – В. С. П., не се явява, представлява се от адвокат М., която счита жалбата за неоснователна. Претендира присъждане на разноските по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, счита касационната жалба за неоснователна, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София - град, XXVIII касационен състав, след преценка на доводите и възраженията на страните, наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срок, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество е неоснователна.

В атакуваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че В. С. П. е наследник по закон на М. И. С. с ЕГН [ЕГН], бивш жител на [населено място].

С Решение № 10182/21.01.2022 г. ОСЗ – „З.“ е отказала да възстанови правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници на следните имоти или части от тях: нива от 0,940 дка, находяща се в [населено място] в местността Драгалевско, част от имот №645, кад. л. №3,5,6 от кадастрален план, изработен 1939 г., съответстваща на части от ПИ с идентификатори 68134.905.735, 68134.905.736 и 68134.905.737 по КККР на [населено място], отредени за УПИ V-735, 736.737, кв. 36 от действащия кадастрален и регулационен план на м. „В. ВЕЦ С.“. За да обоснове отказа си ОСЗ „З.“ е приела, че към заявлението с вх. № 1009/26.05.1992 г. от ЦМВ за възстановяване правото на собственост на наследниците на МИС върху процесния имот не е представен доказателствен документ по чл. 12, ал. 2 ЗСПЗЗ, а само нотариално заверена декларация по чл. 12, ал. 2 ЗСПЗЗ.

Административното производство е образувано по Заявление с вх. №1009/26.05.1992 г. на Ц. М. В. до Общинска поземлена комисия при [община], обл. Софийска, с която се претендира възстановяване на наследниците на М. И. С. собствеността върху земеделски земи в землището на Дървеница, ЕКНМ 70857, [община], обл. Софийска като под № 10 е заявен имот, представляващ нива от 0,94 дка в местността „Драгалевско“ с № 654.

Към заявлението е приложена декларация по чл. 12, ал.3 от ЗСПЗЗ от ЦМВ и от Т. Й. И. от 25.05.1992 г., с нотариално заверени подписи от Нотариус Г., с рег. №5218/25.05.1992 г., с която същите като наследници съответно на М. И. С. и Й. И. С. са декларирали, че наследници на И. С. И. са неговите синове – С. И. С., М. И. С., Р.

И. С. и Й. И. С..

С декларацията Ц. М. В. и Т. Й. И. претендират за полагаемата им се част от имота, оставен от дядо им – И. С. И., вкл. по т. 2.10 – „нива, планировъчен № 654 – от 940 кв. м., местност Д., записана на името на Братя И.“. Представена е и нотариално заверена декларация по чл. 12, ал. 3 от ЗСПЗЗ от наследниците Ц. М. В. и Т. Й. И. с № 5267/20.04.1992 г., също депозирана пред ОСЗ, която деклараторите са посочили, че за имота в землището на [населено място], оставен от И. С. И. на братята С., М., Р. и Й. не е извършвана делба нито по доброволен, нито по съдебен ред, а е подадено заявление за възстановяване по ЗСПЗЗ само от наследниците на С. И. С.. Поради това е декларирано, че деклараторите Ц. М. В. и Т. Й. И. са законни наследници на имота, оставен от дядо им И. С. И..

От представеното по преписката удостоверение за наследници е установено, че М. И. С. е починал на 15.11.1989 г., като е оставил за свои наследници лицата Ц. М. В., В. С. П. и И. Т. А..

В отговор на молба на жалбоподателя от 26.05.2016 г. ответникът е издал удостоверение от 10.06.2016 г., от което е установено, че процесният имот е заявен за възстановяване от наследници на М. И. С. в срока по чл. 11, ал. 1 ЗСПЗЗ с нотариално заверена декларация по чл. 12, ал. 3 ЗСПЗЗ.

С молба от 08.08.2017 г. В. С. П. е представила по преписката комбинирана скица за имота от 18.07.2017 г. и свидетелство за правоспособност на изготвилото я лице. Установено е, че на 16.02.2017 г. наследницата И. Т. А. е поискала от СО-Район „Л.“ издаването на заповед по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ и удостоверение и скица по чл. 13, ал. 4, 5 и 6 от ППЗСПЗЗ.

С писмо от 08.05.2018 г. кметът на СО-Район „Л.“ е отказал издаването на скицата и удостоверението, като отказът е обжалван от И. Т. А. пред СРС. С влязлото в сила на 05.06.2020 г. решение № 73972/21.04.2020 г. е отменен отказът на кмета на СО-Район „Л.“ и преписката му е била върната със задължителни указания в 3-месечен срок, считано от 05.06.2020 г., т. е. в срок до 05.09.2020 г., да издаде Заповед по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ /за определяне на свободната и застроената площ от заявления за възстановяване имот/, като след влизането ѝ в сила – да издаде удостоверение и скица по чл. 13, ал. 4, 5 и 6 от ЗСПЗЗ. Били издадени Заповед № РД-09-135/28.06.2021 г. на главния архитект на СО-Район „Л.“ и удостоверение по чл. 13, ал. 5 и 6 от ЗСПЗЗ от 11.08.2021 г., а впоследствие и скица от 08.11.2021 г. по чл. 13, ал. 5 ППЗСПЗЗ. От депозирано пред ответника молба /заявление/ на В. П. от 13.08.2021 г. е поискано издаване на решение за възстановяване на правото на собственост на наследниците на М. И. С. земи в размер на 1086 кв. м. в землището на бивше Драгалевско, установени от преписката като имот с пл. № 654 от КП 1939. Към молбата са представени и удостоверението и заповедта по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ от главния архитект на районната администрация. Тъй като В. П. не е представила с посоченото заявление скицата /неразделна част от удостоверението/, ОСЗ поискала скицата от районната администрация на 06.10.2021 г., като последната ѝ била изпратена на 12.11.2021 г. Тъй като скицата е била черно-бяло копие, на 02.12.2021 г. ОСЗ поискала от П. оригинал или цветно копие на скицата. Тя представила такова по преписката на 07.01.2022 г. С обжалваното Решение № 10182/21.01.2022 г. ОСЗ – З. е отказала да възстанови правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници. Депозираната срещу решението жалба е оставена без уважение с Решение по адм. д. № 7286/2022 г. на СРС, 50 с-в. С Решение №1740/20.03.2023 г.

Административен съд София град е отменил Решение по адм. д. № 7286/2022 г. на СРС, 50 с-в, и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на СРС, в резултат на което е образувано настоящото производство. Направени са правни изводи, че двете приложени към заявлението декларации отговарят на изискванията а чл. 12, ал. 3 ЗСПЗЗ и са допустими съгласно редакцията на ЗСПЗЗ към датата на подаване на заявлението и двете декларации отговарят на законовите изисквания, като е посочена местността и в кой район на [населено място] е имота, поради което административното производство следва да е приключило отдавна с възстановяване на имота на база само на декларацията.

Спазвайки указанията на АССГ, че имотът следва да бъде възстановен, СРС е приел за установени предпоставките за възстановяване правото на собственост върху заявения имот, счел е, че не е налице пречка за възстановяването на собствеността по чл. 10, ал. 7 или чл. 10 „б“, ал. 1 ЗСПЗЗ, поради което е достигнал до извода за незаконосъобразност на обжалваното решение, като го е отменил и постановил решение за възстановяване на процесния имот.

Съгласно разпоредбата на чл.10, ал.1 ЗСПЗЗ, възстановяват се правата на собствениците или на техните наследници върху земеделските земи, които са притежавали преди образуването на трудовокооперативни земеделски стопанства или държавни земеделски стопанства независимо от това дали са били включени в тях или в други образувани въз основа на тях селскостопански организации.

Съгласно чл.10, ал.4 ЗСПЗЗ, възстановяват се правата на собствениците върху земеделските земи, когато те са отнети неправомерно.

По силата на чл.10, ал.7 ЗСПЗЗ, възстановяват се правата на собствениците върху земеделски земи, притежавани преди образуването на трудовокооперативни земеделски стопанства, държавни земеделски стопанства, независимо от това дали са били включени в тях или в други, образувани въз основа на тях селскостопански организации и включени в границите на урбанизираните територии (населени места), определени с подробен устройствен план или с околоръстен полигон, освен ако върху тях при спазване на всички нормативни изисквания са построени сгради от трети лица или ако е отстъпено право на строеж и законно разрешеният строеж към 1 март 1991 г. е започнал.

Възстановяването на собствеността се извършва по реда на чл. 14, ал. 1, т. 1., която предвижда, че Общинската служба по земеделие се произнася с решение за възстановяване на правото на собственост върху земи в съществуващи или възстановими на терена стари реални граници. В решението се описват размерът и категорията на имота, неговото местоположение /граници, съседи/ и ограниченията на собствеността с посочване на основанията за това. Към решението се прилага скица на имота. Аналогична е разпоредбата и на чл.18ж Правилника за приложение на Закона за собствеността и ползването на земеделските земи /ППЗСПЗЗ/. Влязлото в сила решение, придружено със скица, освен случаите по чл. 10, ал. 7, удостоверява правото на собственост и има силата на констативен нотариален акт за собственост върху имота. Когато с решението се възстановява правото на собственост върху земеделска земя на починал собственик, решението се издава общо за неговите наследници. Дяловете на наследниците се определят съгласно Закона за наследството, без да се посочват в решението.

Всички реституционни производства, извън случаите, когато реституционният ефект настъпва по силата на закона, в това число и това по ЗСПЗЗ, са разписани като

административни производства, като целят разрешаване на исканията и спорните въпроси.

В случаите, когато поради настъпилите промени в статута на земята бившата земеделска земя е попаднала в строителните граници, производството по възстановяване на собствеността се предхожда от производството по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ, целящо установяването на настоящия регулационен/ устройствен статут и идентификация на имота, съответно установяването на правоизключващите реституцията обстоятелства по чл. 10, ал. 7 и чл. 10 „б“, ал. 1 от ЗСПЗЗ, които имат значение за произнасянето на административния орган по възстановяване на собствеността. Производството по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ не е самостоятелно, а подчинено на режима на реституционното производство. Граждани и организации, с изключение на претендиращите възстановяване на правото на собственост върху земеделски земи и подали заявление за това, не могат да обжалват по реда на АПК заповедите на кметовете на общини по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ за определяне на застроената част от имоти, намиращи се в границите на урбанизирани територии /Тълкувателно решение № 5 от 18.10.2011 г. на ВАС по т. д. № 8/2010 г./.

Земеделска реституция се развива между органа и заявителя, който е собственик на имотите, съответно наследник на посоченото в заявлението правоимащо лице, като съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от ППЗСПЗЗ, подаденото заявление от едни наследник ползва всички останали наследници.

Съгласно чл.14, ал.3 ЗСПЗЗ, решенията на общинската служба по земеделие могат да се обжалват пред районния съд, чието решение може да се обжалва с касационна жалба пред съответния административен съд, по реда на АПК.

Така както е приел СРС е издадена заповед по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ на 28.06.2021 г., скицата и удостоверението по чл. 13, ал. 4, 5 и 6 от ЗСПЗЗ от 11.08.2021 г. идентифицираната незастроена и неусвоена част от бивш имот с пл. № 654, к.л. № 3,5,6 стар кадастрален план, емисия 1939 г., целият с площ по графични данни 10 923 кв.м. представлява част от ПИ с идентификатори 68134.905.735, 68134.905.736 и 68134.905.737 представлява КККР на [населено място], отредени с УПИ V – 735, 736, 737, кв. 36 от действащия кадастрален регулационен план на м. „В. ВЕЦ С.“. Във връзка с това правилно СРС е приел, че в рамките на проведеното междинно производство заявената за възстановяване нива в Драгалевско с площ по заявлението на Ц. В. 0,94 дка, е идентифицирана към имот с пл. № 15 по КП от 1950 г. с площ 1100 кв. м., съставляваща част от бивш имот с пл. № 654 по КП от 1938 г., и от нея е определена незастроената площ от 1086, показана на скицата, като тази част е била определена като свободна за възстановяване, поради липса на учредено право на строеж или започнато строителство по чл. 10, ал. 7 от ЗСПЗЗ.

Правилно и законосъобразно е приета липсата на някоя от предвидените в ЗСПЗЗ пречки за реституиране на бившите земеделски земи по чл. 10, ал. 7 ЗСПЗЗ /при спазване на всички нормативни изисквания са построени сгради от трети лица или ако е отстъпено право на строеж и законно разрешеният строеж към 1 март 1991 г. е започнал/и чл. 10 „б“ ЗСПЗЗ /намиращи се в границите на урбанизираните територии /населени места/ или извън тях и са застроени или върху тях са проведени мероприятия, които не позволяват възстановяване на собствеността/. Правилно от приобщените доказателства и спазвайки указанията даден с решение на АССГ е приел, че административното производство е започнало с редовно подадено заявление, в срока по чл. 11, ал. 1 от ЗСПЗЗ, както и са подадени две декларации по

чл. 12, ал. 3 от ЗСПЗЗ /допустими съгл. редакцията на ЗСПЗЗ към 26.05.1992 г. Настоящият състав на АССГ споделя изводите на СРС, че и заявлението и двете декларации към него, отговарят на законовите изисквания, като в същите се съдържа информация относно местността, в кой район на [населено място] се намира същият, представени са разписни листи от КП 1939г. и от КП 1950г., представени са и общо 4 бр. комбинирани скици. Във връзка с посоченото възстановеният имот правилно е индивидуализиран като отбелязаната незастроена част с площ 1086 кв.м. по скицата по чл. 13, ал. 5 ППЗСПЗЗ, издадена на 08.11.2021 г. от гл./ архитект на район „Л.“, като разликата в площта, така както е посочена в заявлението от 26.05.1992 г. (0,94 дка) и тази по скицата (1086 кв. м.) следва да се счита преодоляна с депозираната нарочна молба от В. П. от 13.08.2021 г. до ОСЗ „О. купел“, с която пред ОСЗ е депозирана заповедта и удостоверение по чл. 13, ал. 5 и ал. 6 ППЗСПЗЗ. В заключение, настоящият състав споделя и изложеното в мотивите на решението на СРС, че при спор за материално право с другите наследници на И. И., така постановеното решение не би имало обвързваща с последните сила.

По разноските:

С оглед изхода на делото на ответника се дължат разноски в размер на 1 000 лв., представляващи заплатено в брой адвокатско възнаграждение, видно от представеният договор за правна защита и съдействие от 03.06.2024 г. Не се споделя възражението от ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение с оглед фактическата и правна сложност, проявена е процесуална активност, а именно изготвен е писмен отговор на касационна жалба, както и процесуалния защитник на ответника се е явил в проведеното съдебно заседание на 07.06.2024 г.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63в ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XXVIII КС

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 21483 от 30.12.2023 г. на СРС, ГО, 118 с-в по гр. д. № 20917/2023 г., с което е отменено Решение № 10182/21.01.2022г. на ОСЗ „З.“, с което е отказано възстановяване правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници за имот – нива от 0,940 дка, находяща се в строителните граници на Д. в местността Драгалевско, част от имот № 645, кад. л. №3,5,6 от кадастрален план, изработен 1939 г., съответстваща на части от ПИ с идентификатори 68134.905.735, 68134.905.736 и 68134.905.737 по КККР на [населено място], отредени за УПИ V-735, 736.737, кв. 36 от действащия кадастрален и регулационен план на м. „В. ВЕЦ С.“ на наследниците на М. И. С., бивш жител на [населено място].

ОСЪЖДА Общинска служба по земеделие „З.“ да заплати на В. С. П. сумата в размер на 1 000 лв., представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

